

[Aksel Larsen.]

Medlem Hr. Ejner Jensen! Burmeister & Wains Arbejdere forkastede i 1931 Forligsforslaget med 75 pCt. Majoritet af de afgivne Stemmer, de af dem, som fik Lov til at stemme. Det fik Arbejdsmændene ikke; men blandt de Smede- og Maskinarbejdere, Formere og Specialarbejdere hos Burmeister & Wain, som deltog i Afstemningen, var der 75 pCt. Majoritet mod Forliget. Alligevel blev det naturligvis gennemført og underskrevet, det er ganske givet, og da var det ærede Medlem Hr. S. Munk særlig virksom for at faa det gjort. Ja, men det staar jo i skærende Modstrid med den kolossale Kapitalistfjendtlighed i det ærede Medlems første Tale her i Dag.

Og det samme gælder Socialdemokratiets og Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds Stilling til Rationaliseringen hos Burmeister & Wain, den Rationalisering, som medførte, at Lønningerne i Forhold til Produktionen blev reduceret ganske betydeligt, at Ulykkerne forøgedes og Ambulancens Tuden var en daglig Lyd omkring Burmeister & Wains Virksomheder, og som har ført med sig netop bl. a. den Krise, vi er inde i, og den Arbejdsløshed, der har ramt Burmeister & Wains Arbejdere. Ja, ikke paa den Maade, at det er Rationaliseringen hos Burmeister & Wain alene, der har medført Verdenskrisen, nej, men den Rationalisering, som har faaet aktiv Støtte af Socialdemokratiet, aktiv Støtte af den socialdemokratiske Regering Stauning . . . (Afbrydelse) . . . Ja, det skal vel ikke være nødvendigt at tage Protokollen fra Vejle-Kongressen; det var i 1927, hvor den nuværende Statsminister holdt en Tale om Nødvendigheden af en Rationalisering og nævnte f. Eks. Tekstilindustrien.

Altsaa, denne Rationalisering har bevirket, at Virksomhedernes Produktionskapacitet er steget, Arbejderantallet forholdsvis formindsket, og derpaa staar vi nu med Overproduktion og Krise og Arbejdsløshed. Det er direkte fremhjulpet af de socialdemokratiske Ledere, som ved den Lejlighed viste sig som de Kapitalistfjender af i Dag, de er. Og alt det, siger jeg, er tilstrækkelig til Belysning af den Tale, som altsaa skulde holdes her, fordi man var godt klar over, at det Grundsynspunkt, vi Kommuniste har, som det kom til Udtryk gennem det ærede Medlem Hr. Munch-Petersens Tale her, er rigtigt, at Arbejderne vil forstaa det, vil være indforstaaet med det, og saa skal man paa Forhaand søge at salvere sig ved at holde en saadan Tale.

Nu kommer der et Lovforslag om Stats-

støtte til Burmeister & Wain. Lad os sige det med rene Ord, lad os ikke gaa udenom det, lad være at fortælle, at det ikke er Statsstøtte. Handelsministeren har netop i sin sidste Tale sagt, at han var klar over, at i sidste Instans maatte Staten træde til, ogsaa økonomisk, med Risiko. Ja vel, det kommer man med nu, og saa vil man gaa ud til Arbejderne og sige: Det var af Hensyn til jer, det var, for at I kunde have Beskæftigelse, det var ikke af Hensyn til Selskabet.

Undskyld, hvorfor er denne Indgriben saa ikke kommet lidt før? Burmeister & Wain havde for et Par Aar siden 10 000 Arbejdere, i Dag, oplyser de, har de højst 4 000. Der er 6 000 Mand, der er smidt ud i Arbejdsløshed; men det rører ikke Regeringen, og det rører ikke Rigsdagen. Nej, men den Dag, der er Fare for Aktionærernes Penge, den Dag, der er Fare for Storbankernes Midler, kommer man springende og siger: Nu maa vi gribe ind, nu maa vi støtte, nu maa vi give Moratorium for at holde de resterende 4 000 Mand beskæftiget.

Nej, det er temmelig tydeligt, at det er Aktionærernes og Storbankernes Penge, der er Tale om her; og i samme Forbindelse er det jo rart at faa bevist, hvad vi tidligere har givet Udtryk for, men hvad de Herrer Socialdemokrater har benægtet, ja, har været forargede over at vi har sagt, nemlig at saadanne Love dikteres af Storbankerne, ikke af Regeringen. Det er ikke Handelsministeren, der har fundet ud af disse Paragraffer, nej, Storbankerne har sagt: Vi gaar ikke med til at yde Støtte til Burmeister & Wain, hvis vi ikke faar en Lov af omtrentlig denne Ordlyd. Det staar udtrykkelig i den i Bilaget aftrykte Skrivelse til Ministeriet for Handel og Industri fra Aktieselskabet Burmeister & Wain, hvori man siger: Vi skitserer en saadan Ordning, paa de Betingelser kan Bankerne tænke sig at hjælpe os.

Og Ordningen bliver saadan, man tager det Hensyn til disse Banker, at de skal have en Førsteprioritet; hvad de maatte indskyde i Selskabet under Matorietiden, er privilegerede Fordringer, som under alle Omstændigheder er sikre. Det er Bankerne, der bestemmer, under hvilke Vilkaar denne Støtte skal ydes, det er ikke Regeringen, det er ikke Rigsdagen, men Regering og Rigsdag er villige til, i dette som i alle Tilfælde, at gøre, hvad Bankerne forlanger, og det demonstreres herigennem!

Der bliver saa diskuteret om Udvalget, og der er her opstaaet en Strid om Kejserens Skæg — hvormed ikke skal forstaas Statsministerens. Det er mellem det ærede